

Pusztai-Tárczy Beatrix

A titkárnő

A nő berontott az ajtón. Agresszívan kopogott cipőjének sarka. Megállt, majd teljes elszántsággal belekezdett monológjába. Évek óta a szívében voltak ezek a mondatok, és az indulatok napról napra nőttek benne. Mint valami vulkán, úgy készült kitörni: arca izzott, szeme vöröslött, talán még füst is szállt az orrából. Szavai éket hasítottak a csendbe, amikor megszólalt: FELMONDOK! Évek óta önnek dolgozom. Hűségesen és becsületesen végeztem a munkám. A munkaszereződésben lefektetett kötelességeim mellett én az ön munkáját is elláttam. De ez nem volt elég! Túrtem szeszélyes természetét, betanultam bogarait, hogy azoknak eleget tehessek: a kávé nem lehetett sem forró, sem langyos, hanem középmeleg, az irattartók csak feketék lehettek piros címkével, nekem kellett felolvasni az üzenetrögzítőn hagyott üzeneteket, azt is megszabta, hogy melyik nap milyen színű ruhát vegyek fel, és estig sorolhatnám hóbortjait. Természetesen fizetésemelést nem kaptam az itt töltött évek alatt, sem prémiumot vagy jutalmat. És én csendesen túrtem zsarnokoskodását, hagytam hogy kihasználjon, szótlan maradtam, amikor megalázott. De ma, ma betelt a pohár, ma kiborult a bili. Felmondok, vegye tudomásul, felmondok. Ne is könyörögjön, ne is próbáljon megállítani!

Határozottan fordult meg és az ajtó felé vette az irányt. Erőteljes mozdulattal csapta be az ajtót, s a női mosdó újra csendes magányba burkolózott. Vége a kávészünetnek.

Memento

Az öregúr hosszú, fehér szakállát simogatta csontos ujjaiával. Úgy tűnt, mint aki töpreng valamin, de igazából semmin sem gondolkodott, csak ücsörögött. Ekkor lépett be a szobába a fiatal lány. Üde illat lepté meg a szobát. Megjelenése kellemes volt, és nőiesség sugárzott minden porcikájából. Az öregúr figyelmét igencsak felcsigázta a lány. Homályosodó szemeivel végigpásztázta a lány feszes combjait, és a fehér blúzon át sejtelmesen körvonalazódó idomait. Letűnt fiatalságából törtek fel a vágyak, miközben nézte a lány ide-oda ringó csípőjét. A lánynak ebből semmi sem tűnt fel. Végezte a dolgát. Letörölte a port, sorba rendezte a könyveket, friss virágot tett a vázába. És ahogy a szobát tavaszba öltöztette a lány, úgy töltötte meg az öregurat is élettel.

Feszült figyelemmel nézte, hogy az ismeretlen lány közeledik felé. A lány köny-

nyed csókot lehelt a homlokára. Az idős ember szíve zakatolt csontos mellkasában. A lány keze elindult felé. Megfogta a kezét és beletett valamit, majd szeretetteljes hangon azt mondta:

Nagyapa, itt az ideje, hogy bevedd a gyógyszeredet!

S ezzel a mondattal búcsúzva, már ment is kifelé a szobából.

Nagyapa?! – csodálkozott. És erőteljes szégyenérzet közepette bevette gyógyszerreit.

Elszenderedett.

Egyszer csak arra ébredt, hogy egy fiatal lány lép be a szobába. És üde illat lepte meg a szobát...

Debreczeny György

beesteledett

már régen beteljesedett
a beesteledés
aranygaluskát ettünk
az ezüstkorbán

hézagos közlést követ
az arany elhallgatás
egy messziről jött hal
közben a közelben meghal

pedig nem terveztünk mára
halvacsorát
előhang hang utóhang
cseng-bong az utóharang

hiába menekült

fölrajzoltam azokat a gyönyörű
fákat a ködbe
vagyis a ködöt rajzoltam fel a fákra
legyezőmintás kockaköves úton
ahol a költő ment a halálba

a költészet kockakőmintás legyezője
nem a ceruzahegyezője
a költő köpenyes szobra
óriás a törpéfák között
fölrajzolja a fákat a ködre

a legyezőket a legyezőkre
rajzolgat a ködben a költő
a hold egy szelete fénylik
a köpenyt viselő szobor hiába menekült
a törpék elől a törpefenyők közé

a virágminták nem hazudnak

anyám a virágmintás
teamécsesek nem hazudnak
csak ha az orvosilag is indokolt
a hazug temécsesek nem virágoznak
a mécsesvirágok nem teáznak
vagy ha mégis
a forrásban lévő vízbe
akkor sem tesznek
összetört szívet vagy babérlevelet

anyám a mécsesmintás
teavirágok nem hazudnak
csak ha úgy kívánja az érdekük
a hazugságmintás teavirágok
nem fényeskednek kényeskednek
vagy ha mégis
a virágzásban lévő teába
akkor is tesznek mécsesvirágot
hogy megvilágítsa a világot

anyám a teamintás
mécsesvirágok nem hazudnak
legfeljebb ha úgy tartja nedvük
mert nem olyan az ő természetük
nem írnak haza tealevelet
se zöldet se feketét se gyümölcsöst
vagy ha mégis
akkor a sorminta teaminta
anyám ma mintáért ment a menta

anyám ma a virágmintákat követjük

a szentek közbenjárását kéri

csak kitalálta de mégis mind igaz
a vége mindig az
hogy el se kezdődik

ismerősöm az ismerőskereső
segítségével talált rá önmagára

a képen látható fiatalember
megtudta hogy nem sikerült a kép
helyette nagy feketeség

reszket a lelke
mert a delírium már csak ilyen
reszket az embernek mindene
pedig nem szállott rá madárka

mutatja okostelefonján
a napok számát
és a rendelkezésre álló
kolbász mennyiségét

sokan a temetőbe igyekeznek
mégis vannak akik élni akarnak
de hova lettek a toalettek?

két káromkodás között
szentmisét hallgat a rádióban
a szentek közbenjárását kéri
hogy rohadjon meg mindenki